

Sygn. akt XII K 248/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Marzena Tomczyk- Zięba

Protokolant: sekr. sąd. Kacper Kalisz, st. sekr. sąd. Mirosław Grzęda

z udziałem Prokuratorów: Marty Wańdoch, Renaty Sobczyk – Mięgoć i Łukasza Wierzbickiego

oraz oskarżycieli posiłkowych: P. S. (1), ZUS Oddział w N. oraz Urzędu Skarbowego w N.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 12 października 2023 r., 23 listopada 2023 r., 15 grudnia 2023 r., 23 lutego 2024 r. i 8 marca 2024 r.

sprawy J. C. (C.), urodz. (...) w Ł., syna J. i E. z domu B.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 13 kwietnia 2016 roku do 10 stycznia 2017 roku w W., N. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych oraz decyzji administracyjnych stwierdzających wierzytelności przysługujące Bankowi (...) S.A. (obecnie (...) S.A.), Bankowi (...) S.A., (...) Bankowi (...) S.A., (...) Bankowi S.A., Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w N., Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, (...) Bank (...) S.A., (...) Bank S.A., Bankowi (...) S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.) oraz P. S. (1) uszczuplił zaspokojenie swoich wierzycieli w ten sposób, że dokonał następujących rozporządzeń składnikami swojego majątku;

- w dniu 13 kwietnia 2016 roku darował na rzecz swojej córki udział 1/2 prawa własności nieruchomości położonej w N. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...),

- w dniu 11 sierpnia 2016 roku wyzbył się pojazdu F. (...) w ten sposób, że sprzedał go a następnie ukrył pochodzące z zapłaty ceny środki w wysokości 30 500 zł,

- ukrył składniki majątku uzyskane po uprzednim doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem P. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy pożyczki w kwocie 230 000 zł oraz sprzedaży artykułów budowlanych o wartości 81 660,70 zł, gdzie łączna szkoda wyniosła 271 660,70 zł,

- ukrył środki w kwocie 72 405 złotych poprzez ich wypłacenie z rachunków bankowych oraz darował C. C. (2) kwotę nie mniejszą niż 355 100 złotych poprzez wykonane na jego rzecz przelewy ze swoich rachunków bankowych,

tj. o czyn z art. 300§2 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

orzeka

1. oskarżonego J. C. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 300§2 k.k. w zb. z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. przy zastosowaniu art. 4§1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69§1 i §2 k.k. i art. 70§1 k.k. wykonanie orzeczonej w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

3. na podstawie art. 72§1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego aby informował kuratora o przebiegu okresu próby;

4. na podstawie §17 ust. 2 pkt 5 i §20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, przy uwzględnieniu § 11 ust. 2 pkt 5 i §17 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. O. kwotę 2160 (dwa tysiące sto sześćdziesiąt) złotych plus podatek VAT od tej kwoty tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą przez oskarżonego pomoc prawną udzieloną przez adwokata z urzędu;

5. na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów postępowania w sprawie i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	XII K 248/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu	

		(ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	J. C.	<p>W okresie od 13 kwietnia 2016 roku do 10 stycznia 2017 roku w W., N. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu udaremnienia wykonania orzeczeń sądowych oraz decyzji administracyjnych stwierdzających wierzytelności przysługujące Bankowi (...) S.A. (obecnie (...) S.A.), Bankowi (...) S.A., (...) Bankowi (...) S.A., (...) Bankowi S.A., Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w N., Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, (...) Bank (...) S.A., (...) Bank S.A., Bankowi (...) S.A. (obecnie (...) Bank (...) S.A.) oraz P. S. (1) uszczuplił zaspokojenie swoich wierzycieli w ten sposób, że dokonał następujących rozporządzeń składnikami swojego majątku:</p> <p>- w dniu 13 kwietnia 2016 roku darował na rzecz swojej córki udział 1/2 prawa własności nieruchomości położonej w N. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...),</p>	

		<p>- w dniu 11 sierpnia 2016 roku wyzbył się pojazdu F. (...) w ten sposób, że sprzedał go a następnie ukrył pochodzące z zapłaty ceny środki w wysokości 30 050 zł,</p> <p>- ukrył składniki majątku uzyskane po uprzednim doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem P. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy pożyczki w kwocie 230 000 zł oraz sprzedaży artykułów budowlanych o wartości 81 660,70 zł, gdzie łączna szkoda wyniosła 271 660,70 zł,</p> <p>- ukrył środki w kwocie 72 405 złotych poprzez ich wypłacenie z rachunków bankowych oraz darował C. C. (2) kwotę nie mniejszą niż 355 100 złotych poprzez wykonane na jego rzecz przelewy ze swoich rachunków bankowych.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
W latach 2007-2016 J. C. prowadził działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) J. C..	wyjaśnienia J. C.	496-498, 854v-858, 878v-879, 881v	

<p>Pod koniec 2015 r. J. C. znalazł się w złej kondycji finansowej. Zaprzestał regulowania zobowiązań wobec Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w N..</p> <p>W ciągu 2016 r. J. C. zaprzestał regulowania wierzytelności wobec kredytodawców - Banku (...) S.A., Banku (...) S.A., Banku (...) S.A., (...) Banku (...) S.A., (...) Bank (...) S.A. oraz (...) Bank (...) S.A.</p> <p>Dnia 13 czerwca 2016 r. przeciwko J. C. zostało wystawione wezwanie do zapłaty należności wynikającej z umowy kredytu zawartej z Bankiem (...) S.A.</p> <p>Dnia 1 sierpnia 2016 r. przeciwko J. C. zostało wystawione wezwanie do zapłaty należności wynikającej z umowy kredytu zawartej z (...) Bank (...) S.A.</p> <p>W dniu 31 grudnia 2016 r. J. C. zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej</p>			
zeznania C. C. (2)	230-232, 890v-893		
zeznania L. C. (1)	243-244, 909-909v		
zeznania A. C. (1)	253-254, 890-890v		
zeznania R. C. (1)	284-285, 908v-909		

dane z CEIDG	19, 304		
pismo Uniwersytetu (...)	237-238		
pismo komornika sądowego z dn. 13.11.2020r.	303		
pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w N.	319-428		
pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych	430-435, 439-444		
pismo do (...)	499-500		
notatka urzędowa	638-644		
zeznanie podatkowe	912-914		
<p>W ramach prowadzonej działalności gospodarczej J. C. nabył w okresie od czerwca do grudnia 2016 r. od P. S. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), materiały budowlane, za cenę łącznie 116.660,70 zł. W dniu 22 grudnia 2016 r. J. C. opłacił częściowo w/w należności w kwocie 20.000 zł, zaś w dniu 26 października 2017 r. C. C. (2) wykonał dodatkowy przelew kwoty 15.000 zł. Pozostała należność, w wysokości 81.660,70 zł, nie została uregulowana.</p> <p>Z uwagi na długoletnią współpracę z J. C., P. S. (1) zawarł z nim oraz z jego synem, C. C. (2), ustną umowę pożyczki,</p>	<p>częściowo wyjaśnienia J. C.</p>	<p>496-498, 854v-858, 878v-879, 881v</p>	

opiewającą na kwotę 230.000 zł. Zawierając umowę pożyczki P. S. (1) miał świadomość opóźnień w płatnościach dokonywanych przez J. C., ale J. C. przekonywał go, że jego firma dobrze prosperuje i ma kolejne zlecenia, przez co P. S. (1) uważał, że pomimo opóźnień w innych płatnościach, J. C. będzie w stanie spłacić pożyczkę.

Na prośbę J. C., celem uniknięcia zajęć komorniczych, P. S. (1) przelał w dniu 27 kwietnia 2016 r. część pożyczki w wysokości 78.000 zł na rachunek bankowy znajomej J. C., E. R.. Kolejnych trzech przelewów (w dniu 10 maja 2016 r. w kwocie 78.000 zł, w dniu 23 czerwca 2016 r. w kwocie 50.000 zł oraz w dniu 15 września 2016 r. w kwocie 10.000 zł) P. S. (1) dokonał na rachunek C. C. (2). Ostatnią część, w kwocie 82.000 zł, J. C. odebrał w gotówce.

Pożyczka miała być spłacona do dnia 31 grudnia 2016 r., jednak do spłacenia pozostało 190.000 zł.

P. S. (1) uzyskał przeciwko J. C. dwa tytuły wykonawcze w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, wydanego przez Sąd Okręgowy w

Warszawie w dniu 29 sierpnia 2018 r. w sprawie o sygn. akt XXV Nc 353/18, dotyczącego kwoty 81.660,70 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie (dot. nierozliczonych faktur VAT za materiały budowlane), oraz wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 czerwca 2019 r., wydanego w sprawie o sygn. akt XXV 874/18, dotyczącego kwoty 190.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie (dot. pożyczki).		
zeznania P. S. (1)	63-66, 263-264, 876v-878v, 879	
zeznania C. C. (2)	230-232, 890v-893	
zeznania B. S. (1)	267-268, 879v-881	
kserokopia wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11.06.2019r., sygn. XXV C 874/18	8	
kserokopia nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29.08.2018r., sygn. XXV Nc 353/18	9	
faktury VAT	38-46, 503-511	
kserokopia oświadczenia	52	
potwierdzenia przelewów	69-76	

kserokopia akt Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. XXV Nc 353/18	167-202		
W dniu 13 kwietnia 2016 r. J. C. zawarł przed notariuszem E. Z. (Rep. A nr (...)) ze swoją córką, K. P. (1), umowę darowizny 1/2 prawa własności nieruchomości położonej w N. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Nowym Sączu VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą (...).	wyjaśnienia J. C.	496-498, 854v-858, 878v-879, 881v	
zeznania P. S. (1)	63-66, 263-264, 876v-878v, 879		
zeznania C. C. (2)	230-232, 890v-893		
zeznania K. P. (1)	249-250, 888v-889v		
pismo komornika sądowego z dnia 26.04.2019r.	11		
postanowienie Sądu Okręgowego w Nowym Sączu z dnia 26.08.2019r., sygn. I C 1013/19	13-17		
wydruk treści księgi wieczystej nr (...)	21-30, 53-59		
kserokopia aktu notarialnego Rep. A nr (...)	47-51		
kserokopia akt Sądu Okręgowego w Nowym Sączu o sygn. I C 1013/19	81-141		

W dniu 11 sierpnia 2016 r. J. C. sprzedał swojemu synowi C. C. (2) pojazd marki F. (...) za kwotę 30.050 zł, płatną gotówką.	wyjaśnienia J. C.	496-498, 854v-858, 878v-879, 881v	
zeznania P. S. (1)	63-66, 263-264, 876v-878v, 879		
zeznania C. C. (2)	230-232, 890v-893		
faktura nr (...)	289		
<p>W okresie od dnia 8 sierpnia 2016 r. do dnia 9 grudnia 2016 r. na prowadzonych na rzecz PHU (...) J. C. w (...) Banku S.A. rachunek bankowy nr (...) wpłynęły od kontrahentów środki pieniężnej w łącznej kwocie 507.193,75 zł. W tym samym okresie z tego rachunku wykonano 11 przelewów na łączną kwotę 332.600 zł na rzecz C. C. (2) (syna J. C.) tytułem "zasilenia". Z tego rachunku dokonano również przelewów na łączną kwotę 30.705 zł na rzecz M. M., posiadającej pełnomocnictwa do tego rachunku.</p> <p>W dniu 9 grudnia 2016 r. w Banku (...) S.A. otwarty został rachunek bankowy nr (...) prowadzony dla PHU (...) J. C.. Na ten rachunek wpłynęły dwa przelewy od kontrahentów na łączną kwotę 57.580,08 zł. Z tego rachunku wykonano dwa przelewy dla C. C. (2) (zatytułowane</p>	wyjaśnienia J. C.	496-498, 854v-858, 878v-879, 881v	

"Dla P. i na opłaty" oraz (...) na łączną kwotę 22.500 zł, jak również dokonano wypłat na łączną kwotę 41.700 zł.			
zeznania P. S. (1)	63-66, 263-264, 876v-878v, 879		
zeznania C. C. (2)	230-232, 890v-893		
pisma (...)	295, 445-488		
informacja z (...) Banku S.A.	535-540, 595-596		
informacja z Banku (...) S.A.	579-589		
notatka urzędowa	638-639		
<p>W wyniku opisanych wyżej rozporządzeń, niemożliwe stało się zaspokojenie wierzycieli J. C., a prowadzone przeciwko niemu postępowania egzekucyjne okazały się bezskuteczne.</p> <p>Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 23 września 2020 r. w sprawie o sygn. akt VIII GU 963/20, ogłoszono upadłość J. C..</p> <p>Na syndyka wyznaczony został W. S. (1). Lista wierzytelności obciążających J. C. opiewa łącznie na kwotę 999.595,38 zł (wg stanu na dzień 15 marca 2021 r.).</p>	wyjaśnienia J. C.	496-498, 854v-858, 878v-879, 881v	

zeznania P. S. (1)	63-66, 263-264, 876v-878v, 879	
zeznania C. C. (2)	230-232, 890v-893	
zeznania W. S. (1)	291	
zawiadomienie o bezskuteczności egzekucji	10, 12	
protokół przesłuchania dłużnika	18	
kserokopia akt postępowania egzekucyjnego o sygn. (...)	142-166	
zestawienie wierzytelności	292	
protokół oględzin akt VIII GU 963/20 i VIII GUp 689/20	298-299	
postanowienie o ogłoszeniu upadłości	501	
pismo sędziego komisarza	904-906	
Brak jest podstaw do kwestionowania poczytalności J. C. w czasie zarzucanego mu czynu. Nie zachodzą wobec niego okoliczności wskazujące na brak zdolności rozpoznania znaczenia czynu lub pokierowania swoim postępowaniem, ani na ograniczenie tych zdolności w znacznym stopniu.	opinia sądowo- psychiatryczna	515-516

J. C. nie był dotychczas karany.	karta karna	899	
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
OCena DOWOdów			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	częściowo wyjaśnienia J. C.	Sąd dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego J. C. w zakresie, w jakim korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny. Sąd uznał zatem za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego dotyczącego jego sytuacji majątkowej w 2015 i 2016 r., świadomości istnienia wierzytelności oraz działań wierzycieli podejmowanych w celu dochodzenia tych	

		wierzytelności, faktu darowania nieruchomości w N. na rzecz córki, przebiegu współpracy z P. S. (1), faktu zawarcia z nim umowy pożyczki, okoliczności w jaki sposób przekazywane były przez P. S. (1) pieniądze z pożyczki, faktu sprzedaży samochodu C. C. (2) oraz sposobu rozdysponowania środkami pieniężnymi, wpływającymi na rachunki bankowe oskarżonego.
zeznania C. C. (2)	Sąd generalnie dał wiarę zeznaniom C. C. (2), albowiem były one jasne, rzeczowe i konkretne, a także zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny, choć uwagi Sądu nie uszło, że świadek starał się prezentować fakty w takim świetle, aby wypadły jak najkorzystniej dla oskarżonego. Pomijając jednak własną ocenę faktów prezentowaną przez świadka, sam opis zdarzeń wynikający z jego zeznań w pełni koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie.	
zeznania L. C., A. C., R. C., P. S., B. S., K. P., W. S.	Zeznania tych świadków Sąd uznał w całości za wiarygodne, albowiem były one jasne, rzeczowe i konkretne, a także zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny.	

<p>opinia sądowo-psychiatryczna</p>	<p>Sporządzona opinia jest jasna, kompletna, rzeczowa, wewnętrznie spójna, sporządzona przez osoby do tego uprawnione, a strony nie poddały w wątpliwość wniosków w niej zawartych.</p>	
<p>dane z rejestrów, kopie orzeczeń, notatka urzędowa, wydruki z księgi wieczystej, kopia aktu notarialnego, kopie akt sądowych i komorniczych</p>	<p>Autentyczność i rzetelność tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.</p>	
<p>karta karna</p>	<p>Dokument obiektywny, bezsporny. Potwierdza fakt uprzedniej niekaralności oskarżonego.</p>	
<p>dokumenty</p>	<p>Sąd nie miał wątpliwości, że zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów i oświadczeń zasługuje na uznanie za wiarygodny i wartościowy, albowiem dokumenty te były podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych, a strony nie kwestionowały ich autentyczności i prawdziwości. Dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu i stanowiły miarodajny materiał dowodowy dla czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.</p>	
<p>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</p>		

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	częściowo wyjaśnienia J. C.	<p>Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaprzeczył, jakoby wprowadził w błąd P. S. (1) co do swojej sytuacji majątkowej oraz zaprzeczył okoliczności przyjęcia w gotówce części pożyczki w wysokości 82.000 zł, albowiem wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, który został uznany przez Sąd za wiarygodny, a w szczególności zeznaniami pokrzywdzonego P. S. (1) oraz jego żony B. S. (1).</p> <p>Nieprzyznaniu się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd nie dał wiary, albowiem depozycje te były nielogiczne oraz sprzeczne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Dodatkowo wyjaśnienia oskarżonego w tym aspekcie były wewnętrznie sprzeczne.</p> <p>W zakresie bowiem czynności sprawczych polegających na ukryciu</p>	

środków pieniężnych pochodzących ze sprzedaży samochodu marki F. (...), pochodzących z pożyczki od P. S. (1) oraz wpływających na rachunki bankowe oskarżonego, oskarżony, nie przyznając się do popełnienia czynu, złożył jednocześnie wyjaśnienia, z których jednoznacznie wynika, iż powyższe czynności miały na celu ukrycie tych środków przed wierzycielami i uniemożliwienie przeprowadzenia na nich egzekucji (k. 497v, 855v, 857). Tymi wyjaśnieniami oskarżony de facto przyznał się do wyczerpania znamion czynu z art. 300 § 2 k.k. Wskazać należy, iż treść tych depozycji znajduje potwierdzenie w zeznaniach C. C. (2) (k. 891, 891v).

Oдноśnie czynności sprawczej polegającej na dokonaniu darowizny na rzecz córki, mieć na uwadze należy, iż oskarżony zaprzeczył, aby miała ona na celu pokrzywdzenie wierzycieli. Z wyjaśnień oskarżonego jednoznacznie jednak wynika, że dokonując darowizny miał pełną świadomość istnienia po swojej stronie zadłużenia na rzecz Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (k. 856v,

857v), a także zaciągania wysokiej pożyczki u P. S. (1). Musiał mieć także świadomość, że taka sytuacja skutkować będzie podjęciem przez te organy przymusowego egzekwowania należności. Nie sposób zatem w świetle zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, mając na uwadze właściwości osobiste oskarżonego i jego doświadczenie w prowadzeniu działalności gospodarczej, że nie zdawał sobie sprawy, że darowanie części majątku w tym właśnie momencie co najmniej uszczupli możliwość zaspokojenia przez wierzycieli swoich roszczeń. Sama okoliczność, że oskarżony powziął zamiar dokonania w/w darowizny jeszcze w 2015 r. jest bez znaczenia, albowiem pomiędzy powzięciem tego zamiaru a jego wykonaniem zmieniła się sytuacja finansowa oskarżonego. Dokonanie tej darowizny w tym konkretnym momencie, przy świadomości istnienia zobowiązań finansowych, które mogą być dochodzone w drodze egzekucji, musi być uznane za rozporządzenie mieniem na szkodę wierzycieli.

Sąd nie dał również wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że P. S. (1) był świadomy jego sytuacji finansowej,

albowiem pozostaje to w sprzeczności z wiarygodnymi depozycjami P. S. (1) (k. 65, 263v-264, 877v, 878), który zeznał, że wiedział o opóźnieniach w opłacaniu faktur VAT ze strony oskarżonego, ale traktował to jako efekt specyfiki prowadzenia działalności gospodarczej (sam oskarżony miał oczekiwać na zapłatę ze strony zleceniodawcy), natomiast nie wiedział o zadłużeniu oskarżonego, sam oskarżony miał go przekonywać, że jego sytuacja finansowa jest stabilna. Analogicznie zeznawała także B. S. (1) (k. 267v). Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego, albowiem były logiczne i spójne, a ich ocena pod kątem zasad wiedzy i doświadczenia życiowego nie daje podstaw do kwestionowania ich prawdziwości. Odmienne depozycje oskarżonego stanowią w ocenie Sądu przyjętą na potrzeby postępowania linię obrony.

Za niewiarygodne Sąd uznał także te depozycje oskarżonego, w których zaprzeczył on, aby część kwoty udzielonej pożyczki, w wysokości 82.000 zł, odebrał w gotówce. Wyjaśnienia te pozostają w sprzeczności z wiarygodnymi zeznaniami P. S. (1) (k. 64, 263v, 877, 879) i B. S. (1) (k. 268,

		<p>879v), podpisanym przez oskarżonego oświadczeniem (k. 52) oraz zeznaniami C. C. (2) (k. 231). W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego na okoliczność, dlaczego podpisał w/w oświadczenie są niewiarygodne i sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, i stanowią przyjętą na potrzeby postępowania linię obrony. Oskarżony nie mógł zaprzeczyć przyjęciu pożyczki w kwocie wynikającej z dokonanych przez P. S. (1) przelewów, starał się jednak zaprzeczyć transakcjom, które nie zostały śladów w dokumentacji.</p>	
<p>częściowo zeznania C. C. (2)</p>	<p>Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka C. C. (2) złożonym w postępowaniu sądowym, w których zeznał on odnośnie pożyczki udzielonej oskarżonemu przez P. S. (1), że wie tylko o jej części, która została przelana na jego konto bankowe, nie wie natomiast o przyjęciu części pożyczki przez oskarżonego w gotówce (k. 890v, 893), albowiem zeznania te pozostają w sprzeczności z zeznaniami świadka złożonymi w postępowaniu przygotowawczym, w których kategorycznie zeznał on, że część pożyczki została</p>		

oskarżonemu wypłacona w gotówce (k. 231).

Wyjaśniając te rozbieżności (k. 893), świadek stwierdził, że zasugerował się treścią oświadczenia (k. 52), i przez to domniemał, że kwota 80.000 zł została wypłacona w gotówce.

W ocenie Sądu wyjaśnienie w/w rozbieżności przez świadka nie zasługuje na wiarę. Wskazać należy, iż gdyby treść depozycji świadka z postępowania przygotowawczego była jedynie efektem własnych domysłów świadka, to mógłby on co najwyżej stwierdzić, że kwota 80.000 zł została oskarżonemu przekazana w inny sposób, albowiem w takiej sytuacji świadek nie mógł wiedzieć, w jaki sposób te pieniądze zostały oskarżonemu przekazane. Świadek jednak precyzyjnie opisał sposób, że pieniądze te zostały przekazane oskarżonemu w gotówce, logiczne jest zatem ustalenie, że świadek dokładnie wiedział o przekazaniu tych pieniędzy w ten właśnie sposób.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż zeznania świadka w przytoczonym wyżej zakresie są niewiarygodne i mające na celu wsparcie linii obrony oskarżonego. Na wiarę zasługują

	zeznania świadka złożone w postępowaniu przygotowawczym.		
PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	I	J. C.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. polega na tym, że sprawca w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, udaremnia lub uszczupla zaspokojenie swojego wierzyciela przez to, że usuwa, ukrywa, zbywa, darowuje, niszczy, rzeczywiście lub pozornie obciąża albo uszkadza składniki swojego majątku zajęte lub zagrożone zajęciem, bądź usuwa znaki zajęcia.</p> <p>Podmiotem tego przestępstwa może być tylko dłużnik, czyli podmiot zobowiązany do spełnienia określonego świadczenia na mocy stosunku cywilnoprawnego, którego drugą stroną jest</p>			

wierzyciel. Czynność sprawcą polegającą na ukrywaniu składników majątku należy rozumieć jako utajnienie przed wierzycielem miejsca przechowywania określonego składnika majątku. "Zbycie" i "darowanie" stanowiąc będą wszystkie czynności o charakterze rozporządzającym, odpowiednio odpłatne i nieodpłatne. Przepięstwo niezaspokojenia wierzyciela ma charakter materialny. Jego dokonanie następuje wówczas, gdy sprawca udaremni lub uszczupli zaspokojenie swojego wierzyciela (wyr. SA w Katowicach z 20.05.2015r., II AKa 93/15, Legalis), a zatem gdy wierzyciel dozna uszczerbku w swoim prawnie chronionym interesie ze względu na to, iż świadczenie w ogóle nie zostanie spełnione (udaremnienie zaspokojenia) albo zostanie spełnione tylko w części (uszczerbienie zaspokojenia). Podkreślić należy, iż przepięstwo z art. 300 § k.k. jest przepięstwem kierunkowym (sprawca działa w celu), co oznacza, że może być popełnione tylko w zamiarze bezpośrednim - sprawca przez umyślne ukrycie, zbycie lub darowanie składników majątku chce udaremnić lub uszczuplić zaspokojenie swojego

wierzyciela. Podkreślić także należy, iż przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. można dopuścić się także wtedy, gdy egzekucja dopiero grozi, a więc w okresie, gdy wierzyciel w sposób niedwuznaczny daje do zrozumienia, że postanowił dochodzić swoich pretensji majątkowych w drodze sądowej. Nie musi więc w tym przypadku formalnie istnieć orzeczenie organu państwowego, a składniki majątku są zagrożone zajęciem, jeżeli istnieją obiektywne, rzeczywiste i bezpośrednie niebezpieczeństwo zajęcia, a więc takie niebezpieczeństwo, z którym należy się liczyć (wyr. SN z 17.11.2011r., V KK 226/11, Legalis).

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż J. C. w okresie objętym zarzutem niewątpliwie był dłużnikiem, albowiem ciążyły na nim zobowiązania finansowe wobec P. S. (1), Naczelnika Urzędu Skarbowego w N., Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Banku (...) S.A., Banku (...) S.A., (...) Banku (...) S.A., (...) Banku S.A., (...) Bank (...) S.A., (...) Banku S.A. oraz Banku (...) S.A. J. C. był świadom istnienia tych wierzytelności, co potwierdził w swoich wyjaśnieniach (k. 497, 854v).

Bezspornym jest, iż J. C. darował składnik swojego majątku w postaci 1/2 prawa własności nieruchomości w N. swojej córce, K. P. (1). Dokonując tej darowizny, oskarżony był w pełni świadomy swoich zaległości w regulowaniu zobowiązań wobec Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. oraz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Oskarżony musiał mieć świadomość, że nieregulowanie zobowiązań wobec tych podmiotów skutkować będzie przymusową egzekucją tych należności. Dokonanie w/w darowizny musi być zatem uznane za działanie uszczuplające zaspokojenie wierzycieli. Bez znaczenia jest, czy zamiar dokonania w/w darowizny został przez oskarżonego powzięty jeszcze w 2015 r., albowiem pomiędzy powzięciem tego zamiaru a jego wykonaniem zmieniła się sytuacja finansowa oskarżonego. Dokonanie tej darowizny w tym konkretnym momencie, przy świadomości istnienia zobowiązań finansowych, które mogą być dochodzone w drodze egzekucji administracyjnej (k. 856v, 857v), musi być uznane za rozporządzenie mieniem na szkodę wierzycieli.

J. C. dokonał także ukrycia dalszych składników

swojego majątku w postaci kwoty 30.050 zł jaką uzyskał ze sprzedaży pojazdu marki F. (...), kwoty 230.000 zł jaką uzyskał tytułem pożyczki od P. S. (1) oraz kwoty 427.505 zł, które uzyskał od swoich kontrahentów w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. W momencie ukrycia tych środków, J. C. był świadomy istnienia nie tylko w/w wierzytelności na rzecz Naczelnika Urzędu Skarbowego w N. i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ale także powzięcia kroków zmierzających do wyegzekwowania roszczeń przez Bank (...) S.A. (...) Bank (...) S.A. Fakt przyjęcia przez oskarżonego "do ręki" zapłaty za pojazd marki F. (...) oraz części kwoty pożyczki od P. S. (1), dokonane na prośbę oskarżonego przelanie pozostałej części pożyczki na rachunki bankowe, jak również szybkie przelewy gotówki wpływającej na rachunki bankowe oskarżonego na rachunki osób trzecich muszą być uznane za ukrywanie składników majątkowych, w posiadanie których wchodził oskarżony.

Wskazać w tym miejscu należy, iż z wyjaśnień oskarżonego (k. 497v, 855v, 857) oraz zeznań C. C. (2) (k. 891, 891v) jednoznacznie

wynika, iż opisane w poprzednim akapicie operacje finansowe miały na celu zapobieżenie zajęciu tych środków pieniężnych na poczet innych wierzytelności.

Powyższe okoliczności jednoznacznie wskazują, iż dokonując w/w rozporządzeń składnikami swojego majątku, J. C. działał w celu udaremnienia wykonania orzeczenia sądu lub innego organu państwowego, a ich skutkiem było uszczuplenie możliwości zaspokojenia wierzycieli. J. C. wypełnił zatem znamiona czynu z art. 300 § 2 k.k.

Popelnienie przestępstwa oszustwa - art. 286 § 1 k.k. - można przypisać sprawcy, który doprowadził inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania jej błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, przy czym działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Elementy sprawcze przestępstwa oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i być objęte wolą sprawcy: sprawca musi chcieć uzyskać korzyść majątkową i aby ją uzyskać musi użyć określonego sposobu

działania, a dla uznania, iż mamy do czynienia z wprowadzeniem w błąd wystarczające jest każde jakiegokolwiek działanie, które może doprowadzić do powstania błędnego wyobrażenia o rzeczywistości u osoby rozporządzającej mieniem (wyr. SA w Warszawie z 17.12.2012r., sygn. II AKA 290/12, Legalis; wyr. SA w Warszawie z 12.06.2013r., sygn. II AKA 164/13, Legalis).

Zgodnie z art. 294 § 1 k.k., kwalifikowanym typem przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. jest popełnienie tego czynu w stosunku do mienia znacznej wartości, a zatem zgodnie z art. 115 § 5 k.k. - wartości przekraczającej 200.000 zł.

P. S. (1) niewątpliwie dokonał niekorzystnego rozporządzenia mieniem udzielając oskarżonemu pożyczki w kwocie 230.000 zł oraz sprzedając mu towar, za który ostatecznie nie otrzymał zapłaty. Łączną wartość szkody po stronie pokrzywdzonego wyniosła 271.660,70 zł (z czego 190.000 zł to równowartość niespłaconej części pożyczki, zaś 81.660,70 zł to wartość nierozliczonych faktur), co niewątpliwie stanowi mienie znacznej wartości w rozumieniu art. 115 § 5 k.k. W ocenie Sądu, nie budzi także

wątpliwości, iż P. S. (1) niekorzystnie rozporządził swoim mieniem na skutek wprowadzenia go w błąd przez oskarżonego, który zataił przed nim swoją sytuację finansową (zadłużenie, nieregulowanie zobowiązań wobec US i ZUS), przez co pokrzywdzony podejmował decyzje finansowe nie mając pełnej wiedzy o sytuacji majątkowej drugiej strony i możliwości spłaty przez nią zaciągniętych zobowiązań (k. 65, 263v-264, 267v, 878). Zachowanie J. C. wypełniało zatem znamion czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art 294 § 1 k.k.

Dwa lub więcej zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony (art. 12 § 1 k.k.).

W myśl art. 11 § 2 k.k., jeżeli czyn wyczerpuje znamion określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia		
---	--	--	--

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

J. C.	I	I	<p>Kara 1 roku pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., mając na względzie, aby dolegliwość wymierzonej kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz brała pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.</p> <p>Stosownie do dyspozycji art. 11 § 3 k.k., jako podstawę wymiaru kary Sąd przyjął art. 294 § 1 k.k., jako przepis przewidujący karę najsurowszą.</p> <p>Sąd uznał, że zarówno stopień winy, jak i stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego przestępstwa jest wysoki.</p> <p>Oskarżony miał niczym niezakłóconą zdolność do rozpoznania znaczenia popełnionego czynu, co skutkuje przyjęciem, że wiedział, iż podejmowane przez niego działania naruszają normy prawne. W przypadku czynu z art. 300 § 2 k.k., oskarżony działał z pełną świadomością, że uszczupla tym</p>
-------	---	---	---

możliwość zaspokojenia swoich wierzycieli, jak wynika z treści jego wyjaśnień, taka też była motywacja jego działania. Działał zatem w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. Wskazać należy, iż na czyn z art. 300 § 2 k.k. składa się kilka zachowań, podejmowanych w okresie ok. 9 miesięcy. Oskarżony zatem regularnie, z góry powziętym zamiarem podejmował działania, które miały na celu uszczuplić możliwość zaspokojenia jego wierzycieli. Odnośnie zaś czynu z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., to wskazać należy, iż również w tym wypadku oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, albowiem świadomie zataił przed P. S. (1) swoją rzeczywistą sytuację majątkową, przez co wytworzył u pokrzywdzonego fałszywe przekonanie, że będzie w stanie zwrócić kwotę pożyczki oraz uregulować inne zobowiązania, pomimo świadomości, że jego sytuacja majątkowa nie uzasadnia takiego przekonania.

Oskarżony w obu przypadkach działał z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzając P. S. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, oraz ukrywając składniki swojego majątku, aby

			<p>nie dopuścić, aby jego wierzyciele zaspokoili nimi swoje roszczenia.</p> <p>Wskazać należy, iż oskarżony pozostał bezkrytyczny wobec swojego zachowania, usprawiedliwiając swoje postępowanie trudną sytuacją finansową.</p> <p>Mając przy tym na uwadze, iż oskarżony jest osobą niekaraną, a także, że wartość wyrządzonej P. S. (1) szkody jedynie nieznacznie przekraczała wartość, o której mowa w art. 115 § 5 k.k., Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wysokości dolnej granicy ustawowego zagrożenia.</p> <p>Tak ukształtowana kara jest w ocenie Sądu adekwatna do stopnia zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz spełni cele prewencji ogólnej i szczególnej, jak również potrzeby w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu, taka kara stanowi odpowiednią represję wobec oskarżonego - adekwatną, a jednocześnie nie nadmiernie dolegliwą.</p>
J. C.	II	I	<p>Wymierzając oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności, Sąd postanowił o warunkowym zawieszeniu jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata.</p>

Zgodnie z treścią art. 69 § 1 i 2 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. Zgodnie z treścią art. 70 § 1 k.k. zawieszenie wykonania kary następuje na okres próby, który wynosi od roku do lat 3 i biegnie od uprawomocnienia się wyroku.

Zawieszając wykonanie kary Sąd miał na uwadze, iż oskarżony ma 77 lat i dotychczas nigdy nie był karany. Prowadzi ustabilizowany tryb życia, a przestępstwo za które został skazany popełnił 7 lat temu. Sąd uznał zatem, że warunkowo zawieszenie wykonania kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary,

			<p>a w szczególności celów prewencyjnych.</p> <p>Jednocześnie, w ocenie Sądu, zawieszenie wykonania kary na maksymalny okres próby 3 lat jest konieczne z uwagi na wagę czynu, a także postawę oskarżonego, prezentującego bezkrytyczny stosunek do popełnionego przestępstwa, co czyni zasadnym ustanowienie najdłuższego możliwego okresu próby, celem weryfikacji postawy oskarżonego.</p>
J. C.	III	I	<p>Celem zapewnienia należytej weryfikacji postawy oskarżonego w okresie próby, Sąd na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązał oskarżonego, aby informował kuratora o przebiegu okresu próby.</p>
<p>Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
<p>inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym</p>			

<p>do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego P. S. (1) o orzeczenie wobec oskarżonego J. C. obowiązku naprawienia szkody, albowiem w przedmiocie roszczeń P. S. (1) wobec oskarżonego zapadły już prawomocne orzeczenia sądowe w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 29 sierpnia 2018 r. (sygn. akt XXV Nc 353/18) oraz wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 11 czerwca 2019 r. (sygn. akt XXV 874/18), co w myśl art. 415 § 1 zd. drugie k.p.k. stoi na przeszkodzie orzeczeniu obowiązku naprawienia szkody.</p>		
<p>7. <i>Koszty procesu</i></p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV</p>	<p>Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. O. wynagrodzenie za nieopłaconą przez oskarżonego pomoc prawną udzielaną przez adwokata z urzędu. Wysokość wynagrodzenia</p>	

	<p>Sąd określił na podstawie przepisów § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2023 r. poz. 2631, z późn. zm.), przy czym mając na uwadze treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 lutego 2024 r. w sprawie o sygn. SK 90/22 (Dz. U. poz. 300), Sąd przyjął wysokość stawek minimalnych określoną w § 11 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2023 r. poz. 1964, z późn. zm.). Wynagrodzenie wynika z obecności obrońcy na 5 terminach rozpraw. Zostało ono także powiększone o podatek VAT, stosownie do treści § 4 ust. 3 rozporządzenia z dnia 3 października 2016 r.</p>	
V	<p>Sąd, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolnił oskarżonego J. C. od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie, albowiem z uwagi na wiek oskarżonego, osiągnane dochody (emerytura w wysokości 1.850 zł), brak majątku i stan zdrowia, Sąd uznał, że uiszczenie kosztów przez</p>	

	oskarżonego byłoby dla niego zbyt uciążliwe, wręcz niemożliwe.	
Podpis		